

שתי נשים, שתי שושלות, משפחה אחת

רחל

הן דמה בדמי זורם,
הן קולה בי רן-
רחל הרועה צאן לבן,
רחל- אם האם.

ועל כן הבית לי צר
והעיר- זרה,
כי היה מתנופף סודרה
לרוחות המדבר;

ועל כן את דרכי אוחד
בבטחה כזאת,
כי שמורים ברגלי זכרונות
מני אז, מני אז!

בראשית רבה פרשה ע

ושם הקטנה רחל, קטנה במתנותיה יוסף לשעה, שאול לשעה, ושילה לשעה, (שם/תהלים/ עח) וימאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר.

בראשית רבה פרשה פז ד"ה ו ויהי כדברה

ויהי כדברה אל יוסף יום יום, ר' יודן בשם ר' בנימין אמר בניה של רחל נסן שוה וגדולתן שוה, נסן שוה ויהי כדברה אל יוסף יום יום, (אסתר ג) ויהי באמרם אליו יום יום, ולא שמע אליה, (שם/אסתר ג') ולא שמע אליהם, וגדולתן שוה, (בראשית מא) ויסר פרעה את טבעתו, (אסתר ח) ויסר המלך את טבעתו, ויתן אותה על יד יוסף, ויתנה למרדכי, וילבש אותו בגדי שש, (שם/אסתר ו) ונתון הלבוש והסוס וגוי ויקח המן וגוי, וישם רביד הזהב על צוארו (שם/אסתר ח) ותשם אסתר את מרדכי על בית המן, וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו (שם/אסתר ו) וירכיבהו [על הסוס] ברחוב העיר, ויקרא לפניו אברך, ויקרא לפניו ככה וגוי

אסתר רבה פרשה ו

יב אין אסתר מגדת מולדתה, מלמד שתפשה שתיקה בעצמה כרחל זקנתה שתפשה פלך שתיקה, עמדו כל גדולי זרעה בשתיקה, רחל תפשה פלך שתיקה ראתה סבלונותיה ביד אחותה ושתקה, בנימין בנה תפש בשתיקה תדע שאבנו שהיתה בחשן היתה ישפה לומר יודע היה במכירת יוסף ושותק, ישפה יש פה ושותק, שאול בן בנה (ש"א = שמואל א' = י') ואת דבר המלוכה לא הגיד לו, אסתר, אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה.

מדרש פנים אחרים נו"ב

ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה – אמר, בנימין אבי במעי אמו היה ולא השתחוה, ואני בן בנו שנאמר איש ימיני, וכשם שלא כרע אבי כך לא אכרע לך.

אסתר רבה פרשה ח

א ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו, בנימין גרם לשבטים ליקרע הה"ד (שם/בראשית/ מ"ד) ויקרע שמלותם, והיכן גרמה לו קריעה בשושן הבירה הה"ד ויקרע מרדכי את בגדיו והוא איש ימיני.

מנות הלוי' לר' שלמה אלקבץ:

ובסתום הודיע לה כי בסיבת בית אביה באה עליהם הצרה הזאת על אשר לא עשה חרון אפו בעמלק, והיא צריכה לתקן כל זה

ר' עקיבא יוסף שלזינגר ("המעין" 10, אדר תשט"ו, עמ' כא):

ולזה כיון מרדכי ואמר לאסתר המלכה – אף שמדרכך הוא לחשות, כדרך משפחת בית אבותיך שאחזו תמיד במידת השתיקה, מכל מקום לא כל העיתים שוות, ועתה עת לצאת בתוך העיר ולזעוק... ואם החרש תחרישי גם עכשיו ו"בעת זאת", אף כי רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, אבל ואת ובית אביך שמהם ירשת את פלך השתיקה תאבדו על ידי שתיקה זו שלא במקומה, שעת צרה היא ליעקב וצריך לעשות ולצעוק להעברת רוע הגזירה".

ילקוט המכירי תהילים:

אבן מאסו הבונים הייתה לראש פינה... ישי ראש לסנהדרין היה... ופירש מאשתו ג' שנים. לאחר ג' שנים היתה לו שפחה נאה ונתאוה לה. אמר לה: בתי, תקני עצמך הלילה כדי שתכנסי אלי... הלכה השפחה ואמרה לגברתה: הצילי עצמך ונפשי ואדוני מגיהנם. אמרה לה: מה טעם? שחה לה את הכל. אמרה לה: בתי, מה אעשה שהיום ג' שנים לא נגע בי. אמרה לה: אתן לך עצה, לכי תקני עצמך ואף אני כך, ולערב כשיאמר סגרי הדלת תכנסי את, ואצא אני. וכך עשתה. לערב עמדה וכיבתה את הנר. באת לסגור את הדלת נכנסה גברתה ויצאה היא. עשתה עמו כל הלילה נתעברה מדוד. ומתוך אהבתו על אותה שפחה, יצא דוד אדום מבין אחיו... לט' חודשים בקשו בניה להרגה ואת בנה דוד, כיון שראו שהוא אדום. אמר להם ישי: הניחו לו ויהיה לנו משועבד ורועה צאן.. אמר לו שמואל לישי: התמו הנערים?.. אמר לו: עוד נשאר הקטן והוא רועה בצאן... כיון שבא התחיל השמן מבצבץ ועולה. אמר לו הקב"ה לשמואל:.... קום משחחו, כי זה הוא..וישי ובניו עומדים ברתת ובאימה. אמרו: לא בא שמואל אלא לבזותינו ולהודיע לישראל שיש לו בן פסול, ואמו של דוד שמחה מבפנים ועצבה מבחוץ. כיון שנטל כוס ישועות שמחו כולן. עמד שמואל ונשקו על ראשו. פתח ואמר 'ה' אמר אלי בני אתה'. באותה שעה אמרה אמו "אבן מאסו הבונים", הבנים כתיב. אמרה: אי בן שמאסו אותך אחיך הית לראש פינה ועלית על כולן. אמרו ליה בניה: 'מאת ה' היתה זאת', ולפיכך 'זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו'